

[Justitsministeren]

nemlig at vi arbejder med et flertalsstyre her. Det må vi en gang imellem bøje os for, og det har vi gjort i dette tilfælde. Vi har mærket under førstebehandlingen her og tidligere – og vi har gjort en stor indsats for at få lovforslaget som helhed igennem – at der ikke var et parlamentarisk flertal, og så følger deraf, at vi må jo prøve at nå frem til noget, vi kan enes om.

Det er ikke rigtigt, som det siges, at når pligten til oplysning om den effektive rente fjernes, så er der ikke noget tilbage. Der er simpelt hen en total regulering af hele kreditkøbsområdet tilbage, undtagen det med den effektive rente. Den er heller ikke opgivet. Som det fremgår af betænkningen, afventer vi de erfaringer, der kommer fra udlandet og vore egne undersøgelser, og det gør vi naturligvis for til sin tid at komme igen også med forslag vedrørende den effektive rente. Det er ikke opgivet.

Når jeg har nævnt, at vi venter på erfaringer fra udlandet, så har jeg dermed også kommenteret fru Annelise Gotfredsens bemærkning om, at det er helt håbløst at have regler om oplysning om effektiv rente. Naturligvis er det ikke det. Det har man i mange lande, men vi vil gerne sikre os, at der er fuld forståelse for, at vi også skal have det herhjemme.

Jeg er ked af, at fru Inger Harms var ked af det. Det har jeg sådan set også givet udtryk for at jeg selv er, men det er altså vilkårene en gang imellem, når man skal arbejde her.

Og så er jeg endelig uenig – som det fremgår af det, jeg har sagt – med hr. Lawaetz i, at nu er gassen taget af det hele.

Jeg skal ikke kommentere de enkelte ændringsforslag fra VS' side, blot sige, at det jo er svært til allersidst her at tage stilling til så meget. Men da det ligger i luften, at der nok senere bliver lejlighed til at se på den effektive rente i forbindelse med denne lovgivning, så vil der også til den tid være mulighed for, at VS på ny kan komme med sine forslag, og det kan vi så se frem til.

Wilhelm (VS):

Til ministerens sidste bemærkninger vil jeg da godt anføre, at det ikke kan være så svært at tage stilling til vore ændringsforslag, for det er forkert, når han siger, at det er noget

der kommer sådan i sidste øjeblik. Nå ja, sådan må det teknisk være for et parti, der ikke er betækningsberettiget i et udvalg. Det er jo nogle meget gamle ændringsforslag; de er stort set alle sammen hentet fra kreditkøbsudvalgets betænkning, henholdsvis fra rigsadvokaten og fra Forbrugerrådet. Det er forslag og ønsker, der har ligget formuleret på præcis denne måde i flere år nu, så det kan da ikke være nogen begrundelse for, at man ikke kan tage stilling, at de rent teknisk må afvente udvalgets betækningsafgivelse, før vi andre kan få lov at stille ændringsforslag uden for betænkningen.

Jeg vil da godt erkende det, socialdemokratiet og ministeren – nej, ministeren skriver vel ikke med på betænkningen, men det gælder vel også ministeren som folketingsmedlem og regeringens medlemmer som folketingsmedlemmer – siger i betænkningen om, at man fortsat vil arbejde for bestemmelser om oplysningspligt vedrørende den effektive rente. Det gælder derimod ikke opgivelsen af køberens fortrydelsesret. Det er forkert, når ministeren siger, at det er bittert at måtte opgive at få de ting igennem, man gerne vil have igennem, for flertallet inklusive socialdemokratiet skriver direkte, at de synes, der ikke bør være en sådan fortrydelsesret, og de misbruger Forbrugerrådets udtalelser i den sag til så at sige at spænde Forbrugerrådet for den vogn, der hedder at opgive fortrydelsesretten. De er kommet til den overbevisning, at Forbrugerrådet nok har ret i, at retten ikke er effektiv, når den ikke er ufravigelig. Og så siger de, at da de ikke ønsker, at den skal være ufravigelig, så bør der ikke i lovforslaget medtages bestemmelser om fortrydelsesret. Lad os da få de ting til at stå helt klart!

Det andet er noget, socialdemokratiet og regeringen lover at arbejde videre på, men det med fortrydelsesretten er ikke en bitter opgivelse, fordi der ikke kunne skaffes flertal for det. Det er noget, som det flertal, der skriver denne betænkning, inklusive de socialdemokratiske medlemmer af det flertal, selv siger: der bør ikke være en sådan fortrydelsesret i kreditkøbsloven.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Jeg skal blot ved et enkelt eksempel illustrere, at vi ikke uden videre kan indgå i en